

(Hij neemt de vuilniszak waarin hij het pak opgesloten heeft.)

Kijk dat maar eens aan.

(Elegant glijdt hij over het water.)

Nu kan je vliegen, het heeft allemaal geloond.

(Zijn vaart wordt steeds sneller.)

Nu toon ik wat ik kan. Ik heb alles onder controle. Ik ben de kapitein.

(Hij laat zich gaan in een roes.)

Hé, stoker, meer stoom, jij lafaard!

(In de verte hoort hij dondergerommel. Er steekt een storm op. Hij ziet de wolkenbank en verstijft. Het zeil wordt bijna uit zijn handen gerukt.)

Neeeee. Stormwaarschuwing. Geen probleem.

(De vuilniszak zit onbeweeglijk op de reling.)

Stormwaarschuwing. Ga toch aan boord.

(Omwille van de windbuien is hij lang met het zeil slaags. Uiteindelijk zit het in de gereedschapskist. Vol angst verstoppt hij zich en sluit het deksel. Storm en muziek zijn gedaan. Bleekjes komt hij weer boven water en gluurt voorzichtig over de rand. Muziek: het speeldoosthema uit "La Traviata" op trage, ijzige toon.)

Ik weet al wat me te doen staat. Stormwaarschuwing.

(Bevend hijst hij het zeil en klampt zich vast aan de vuilniszak.)

Een ijsberg zou voor mij geen enkel gevaar betekenen. Ze hebben het alleen op grote schepen gemunt.

(Hij praat met het pak in de vuilniszak.)

Mijn schip... is toch veel te klein. Ze zien me hopelijk zelfs niet. Vind je ook niet?

(Het pak antwoordt niet.)

Zeg toch eens wat!

(Hij maakt de vuilniszak open.)

Help me dan toch!

(Koortsig gooit hij de broek rond zijn nek en trekt de jas aan.)

Nee. We moeten niet bang zijn. De ijsbergen doen ons geen kwaad.

(Hij trekt de jas nauwsluitend aan.)

We hebben aan alles gedacht. Voor de kerseboom is helaas geen plaats. En wat zou de buurvrouw aan het uitspoken zijn?

(Er wordt op de gereedschapskist geklopt.)

Stilte. Wat wil ze nu?

(Er wordt weer geklopt. Licht op de groen-wit gestreepte ligstoel.)

Een zebra.

(De zebra spreekt.)

Nee, het spijt me. Er is niet genoeg plaats. Met de beste wil van de wereld niet. Nee, nee, we moeten het zelfs niet proberen. Zoiets zie ik op het eerste gezicht.

(De zebra dringt aan.)

Noë, nee.

(De zebra legt er zich bij neer.)

Probeer u misschien eens bij een ander. Het spijt me.

(De zebra verdwijnt.)

Noë. Dat is toch die met dat reusachtige schip. Zo om en bij de driehonderd meter... 300 meter lang, 50 meter breed... dat heb ik toch nog al eens ergens gehoord.

(Hij roept tegen de golven.)

Hallo, zebra, zebra... Wie heeft ze naar me toe...

(Een reuzengekamel, gefladder en gekraai vangt aan. De hele ruimte raakt vol met dieren. Ze kijken hem met gloeiende ogen aan en krijsen door elkaar. Het is nacht. Hij probeert zich met een zaklantaarn te oriënteren.)

Wat?... Wie?... Hè?... Ik?...

(De dieren smeken hem.)

Bij mij?... Ik heb het toch al tegen de zebra gezegd. Waarom willen jullie bij mij aan boord? Ik weet van niks. Waar is de zebra.

(De dieren geven het niet op.)

Ik, op jullie letten? Wie heeft dat gezegd? De grote baas? Dat is mijn taak toch niet. Natuurlijk zorg ik alleen maar voor mezelf; Sherpa zou jullie ook niet meegenomen hebben. Zo een reuzeschip zou ik nooit kunnen bouwen. Mijn werkplaats zou veel te klein zijn. Bouw zelf een schip.

(De dieren blijven smeken.)

Er kan geen sprake van zijn. Zo dicht bij m'n doel. Dat laat ik jullie niet verknoeien. Ik heb een taak. Regen? Hoe lang?

(Het is doodstil, alleen optichtende dierenogen.)

Jullie moeten me niet zo verwijtend aanstaren.

(In de verte doemt een schip op. De dieren zwijgen geboid. Het schip komt steeds naderbij. Het heeft de toeschouwers aan boord. Muziek: het hoornthema uit Verdi's "Requiem".)

Ga daar toch naartoe. Dat is een reuzeschip. Daar is zeker plaats. Het zijn aardige mensen. Zij letten wel op jullie. Zij doen dat graag. Zij hebben de tijd.

(Hij stapt naar het schip toe, naar de toeschouwers.)

Hallo, er zijn hier een paar dieren. Hebben jullie nog plaats? Het is dringend, zeggen ze. Het gaat regenen.

(Het schip vaart voorbij. Langs de reling staat een koor te zingen.)

Luister toch naar me. Iemand moet zich toch over de dieren ontfermen.

(Als een wolf huilt hij het schip na. Vertwijfeld wenkt hij met de zaklantaarn. De dieren worden alsmaar opdringeriger. Hij slaat wild om zich heen.)

Jullie hebben het toch gehoord: Niks, geen plaats! Ik heb alles geprobeerd. Laat me met rust. Ik moet naar Amerika. Verdrijf die beesten en neem jullie vuiligheid mee.

(Jankend verdwijnen de dieren. Hij is alleen. Muziek: "I Vespri Siciliani".)

Waarom hebben ze uitgerekend mij uitgekozen?

(Licht: "de werkplaats". Verward stapt hij uit de gereedschapskist.)

Misschien heb ik zo een sensatie gemist. Dat kon ik toch niet weten, dat ze allemaal zouden meewillen. Noë... Misschien ben ik ook een van diegenen die... vlam... gewoon geluk hebben, misschien had ik helemaal niet moeten trainen. Noë was zeker ook geen kei in hoogspringen. Dat zou een mooie toestand zijn: ik met mijn reuzekist vol dieren en alle families zitten op het strand en kijken toe. Hoe zou dat wel klinken?

(Listig bekijkt hij zijn groen-witte ligstoel.)

Dat was een zebra. Het zou gaan regenen en er zou een zee rijzen.

(Hij overschouwt zijn werkplaats.)

Dat was mijn zoo.

(Hij schuift de ligstoel dichter bij het klapstoeltje waar de platendraaier op staat.)

Van elk twee...

(Hij zet de kleine gereedschapskist op de grote gereedschapskist, dan neemt hij de grammofoonplaat.)

Ik heb wel geluk. Ik ben de kapitein...

(Muziek: het openingsdeel uit de aria "Ritorna vincitor" uit Aïda. Vertwijfeld klapt hij het deksel van de gereedschapskist op zijn vingers. De muziek breekt af. Het licht gaat uit.)

(Einde)